

Odpovědnost státu za škodu

Pokud bylo usnesení o nařízení exekuce a pověření exekutora jejím provedením zrušeno nebo změněno pro nezákonnost v odvolacím řízení, je titulem pro odpovědnost za újmu podle § 8 odst. 2 zákona č. [82/1998](#) Sb.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 1635/2015, ze dne 27.6.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně Ing. E. P., zastoupené JUDr. J.K., advokátkou se sídlem v O., proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., za účasti vedlejšího účastníka na straně žalované Mgr. Ing. R.O., se sídlem v O., o zadostiučinění za nemajetkovou újmu, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 18 C 112/2011, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2014, č. j. 64 Co 208/2014-315, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2014, č. j. 64 Co 208/2014-315, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 10. 2013, č. j. 18 C 112/2011-260, ve znění opravného usnesení ze dne 14. 2. 2014, č. j. 18 C 112/2011-284, se zrušují a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobkyně se na žalované domáhá zaplacení 500 000 Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež jí měla vzniknout v důsledku nezákonného rozhodnutí Okresního soudu v Olomouci ze dne 23. 7. 2010, č. j. 48 EXE 4718/2010-45, kterým proti ní byla nařízena exekuce a jejím provedením byl pověřen soudní exekutor Mgr. Ing. R.O.

Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 16. 10. 2013, č. j. 18 C 112/2011-260, ve znění opravného usnesení ze dne 14. 2. 2014, č. j. 18 C 112/2011-284, žalobu o zaplacení 500 000 Kč zamítl (výrok I), dále rozhodl, že ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok II), a žalobkyni uložil povinnost zaplatit vedlejšímu účastníku na straně žalované na náhradě nákladů řízení 26 162 Kč (výrok III).

Soud prvního stupně vyšel z toho, že usnesením Okresního soudu v Olomouci ze dne 23. 7. 2010, č. j. 48 EXE 4718/2010-45, byla proti žalobkyni jako povinné nařízena exekuce pro vymožení částky 21 980 Kč, jejímž provedením byl pověřen Mgr. Ing. Radim Opletal, soudní exekutor. K odvolání žalobkyně bylo usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 25. 2. 2011, č. j. 40 Co 1147/2010-74, napadené usnesení okresního soudu změněno tak, že se návrh na nařízení exekuce zamítá; důvodem změny rozhodnutí byla skutečnost, že žalobkyně nebyla dle označeného exekučního titulu povinnou. Již dne 17. 9. 2010 soudní exekutor vydal exekuční příkazy zřízením exekutorského zástavního práva a prodejem nemovitostí žalobkyně zapsaných na listu vlastnictví č. 175 v k. ú. V. H., resp. na listu vlastnictví č. 1892 v k. ú. O., a dne 6. 10. 2010 vydal exekuční příkaz k provedení exekuce srážkami ze mzdy povinné. Žalobkyně uhradila vymáhanou pohledávku dobrovolně dne 15. 11. 2010. Usnesení o nařízení exekuce bylo žalobkyni doručeno dne 25. 11. 2010; téhož dne soudní exekutor žalobkyni doručil usnesení, na jehož základě došlo ke zrušení exekučního příkazu, jímž byla postižena mzda žalobkyně, dále usnesení o částečném zastavení exekuce v části týkající se zřízení exekutorského zástavního práva k nemovitostem, a konečně příkaz k úhradě nákladů exekuce. Dne 26. 11. 2010 uplatnila žalobkyně u žalované nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 500 000 Kč, žalovaná však její žádosti nevyhověla.

Po právní stránce měl soud prvního stupně za to, že žalobkyně v řízení uplatnila celkem dva nároky na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, žádný z nich však neměl za důvodný. Vycházel jednak z toho, že na usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 23. 7. 2010, č. j. 48 EXE 4718/2010-45, kterým byla proti žalobkyni jako povinné nařízena exekuce, je sice zapotřebí nahlížet jako na nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk“, neboť již jeho doručením vznikla žalobkyni povinnost nenakládat s majetkem, žalobkyně však v řízení neprokázala splnění dalšího předpokladu odpovědnosti státu za škodu, a to vznik nemajetkové újmy na své straně. Další nemajetkovou újmu, která žalobkyni měla vzniknout v souvislosti s exekučními příkazy vydanými soudním exekutorem na základě usnesení o nařízení exekuce, posuzoval soud prvního stupně podle § 13 odst. 1 OdpŠk z hlediska nesprávného úředního postupu soudního exekutora spočívajícího ve vedení exekuce v nepřiměřeném rozsahu; dospěl přitom k závěru, že exekuce proti žalobkyni nebyla vedena v nepřiměřeném rozsahu, když přihlédl zejména k tomu, že v době vydání exekučních příkazů nemohl soudní exekutor vědět, zda k vymožení předmětné pohledávky bude postačovat pouze vedení exekuce na mzdu žalobkyně. Dále nalézací soud zohlednil, že v době vydání exekučních příkazů nebyla zřejmá ani konečná výše nákladů exekučního řízení. Zákon č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění do 31. 12. 2012, dále jen „ex. ř.“, podle soudu prvního stupně umožňuje, aby exekuce byla v rámci jednoho exekučního řízení vedena i více způsoby, nepostačuje-li jeden ze způsobů k uspokojení oprávněného. Nadto nelze podle soudu prvního stupně odhlédnout od skutečnosti, že exekuční příkazy, které se týkaly prodeje nemovitostí žalobkyně, nebyly realizovány.

K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) napadeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (výrok I rozsudku odvolacího soudu) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok II rozsudku odvolacího soudu).

Odvolací soud nedoplňoval dokazování a vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně.

Z hlediska právního posouzení věci měl odvolací soud – na rozdíl od soudu prvního stupně – za to, že usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 23. 7. 2010, č. j. 48 EXE 4718/2010-45, nelze považovat za nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 OdpŠk, když bylo změněno v odvolacím řízení, aniž nabylo právní moci. Z uvedeného důvodu nebylo podle odvolacího soudu třeba zabývat se ani vznikem nemateriální újmy na straně žalobkyně, ani otázkou příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a tvrzenou nemajetkovou újmu. Pokud jde o nemajetkovou újmu, jež měla být žalobkyni způsobena v souvislosti s vydanými exekučními příkazy, měl odvolací soud za to, že v případě soudního exekutora nešlo o nesprávný úřední postup ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk; podle odvolacího soudu je na exekutorovi, jakým způsobem bude exekuci vést. V této souvislosti odvolací soud neshledal přílehavým ani odkaz žalobkyně na náleze Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3377/12, neboť se v něm mělo jednat o skutkově zcela odlišný případ, kdy realizací exekučního příkazu vznikla účastníkovi řízení škoda. Odvolací soud se v napadeném rozhodnutí vypořádal rovněž s vadami řízení, jež žalobkyně namítala a jichž se měl soud prvního stupně dopustit tím, že zamítl návrh žalobkyně na její účastnický výslech, připustil vstup vedlejšího účastníka na straně žalované do řízení, připustil zastoupení žalobkyně obecnou zmocněnkyní, když ji měl za způsobilou k řádnému zastupování, a konečně i tím, že žalobkyni uložil povinnost k náhradě nákladů řízení vedlejšímu účastníkovi na straně žalované.

Rozsudek odvolacího soudu napadá žalobkyně v plném rozsahu dovoláním. Namítá v něm, že odvolací soud nesprávně posoudil otázku existence nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 2 OdpŠk, jímž bylo podle jejího názoru usnesení okresního soudu o nařízení exekuce a pověření exekutora jejím provedením, které bylo v odvolacím řízení změněno tak, že se exekuce nenařizuje;

tato otázka nebyla podle žalobkyně dosud dovolacím soudem řešena. Dále má žalobkyně za to, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu při řešení otázky, zda byla exekuce v daném případě co do svého rozsahu nepřiměřená. Vedle toho žalobkyně činí předmětem dovolacího přezkumu dvě otázky procesního práva, které podle ní dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího soudu řešeny. Jednak jde o otázku, zda je soud povinen z úřední povinnosti zkoumat způsobilost obecného zmocněnce k zastupování. Dále se jedná o otázku, zda je dán právní zájem soudního exekutora na vstup do řízení jako vedlejšího účastníka na straně žalované, když podle žalobkyně nemůže mít soudní exekutor „skutečný právní zájem na výsledku řízení“. Žalobkyně konečně namítá, že rozhodnutí odvolacího soudu je nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádává se všemi námitkami obsaženými v odvolání; předpoklad přípustnosti ohledně tohoto dovolacího důvodu spatřuje žalobkyně v tom, že dovolacím soudem již vyřešená právní otázka má být posouzena jinak; v tomto případě žalobkyně cituje konkrétní rozhodnutí Nejvyššího soudu, jež mají být výkladově překonány.

Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (viz čl. II bod 7 zákona č. [404/2012](#) Sb. a čl. II bod 2 zákona č. [293/2013](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř. a obsahovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř. Dovolací soud se proto zabýval přípustností dovolání.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Námitka žalobkyně týkající se vyřešení právní otázky, zda v dovolacím přezkumu může obstát rozhodnutí odvolacího soudu, jež se nevypořádává se všemi námitkami uplatněnými odvolatelem v rámci odvolacího řízení, přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. nezakládá, když napadené rozhodnutí odvolacího soudu je co do uplatněného nároku logicky a srozumitelně odůvodněno, a nezakládá tak porušení základních práv a svobod žalobkyně ani rozpor s judikaturou Ústavního soudu, jak se domnívá žalobkyně (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3379/2013). Napadené rozhodnutí odvolacího soudu podrobně vypořádává i námitky procesních vad, jež žalobkyně v dovolacím řízení vznesla. Lze tedy uzavřít, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo na újmu uplatnění práv žalobkyně (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 29 Cdo 2661/2012). Dovolací soud v tomto směru nespátřuje žádný důvod, proč se od své dosavadní judikatury odchýlit.

Otázka, zda je dán právní zájem soudního exekutora na vstup do řízení jako vedlejšího účastníka na straně žalované, nemůže založit přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř., když na jejím vyřešení napadené rozhodnutí odvolacího soudu nezávisí (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 1999, sp. zn. 2 Cdon 808/97, uveřejněné pod číslem 27/2001 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). Nejvyšší soud k tomu dodává, že otázka přípustnosti vedlejšího účastenství byla v daném řízení již

vyřešena, a to s účinky právní moci; dovolacímu soudu proto v žádném případě nepřísluší tuto již pravomocně rozhodnutou procesní otázku posuzovat v rámci řízení o dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé (srov. § 167 odst. 2 ve spojení s § 159a odst. 3 o. s. ř.).

Ani otázka, zda je soud povinen z úřední povinnosti zkoumat způsobilost obecného zmocněnce k zastupování, nezakládá přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř., neboť při jejím řešení se odvolací soud neodchýlil od řešení přijatého v judikatuře Nejvyššího soudu, pokud dospěl k závěru, že obecná zmocněnkyně žalobkyně je zřejmě způsobilá k řádnému zastupování v projednávané věci (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2281/2014).

Dovolání je však přípustné pro posouzení otázky, zda nepravomocné usnesení o nařízení exekuce a o pověření exekutora jejím provedením, jež bylo k odvolání povinného změněno, představuje nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 2 OdpŠk. Nastolená otázka dosud nebyla v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu řešena, když se dovolací soud ve své dosavadní judikatuře zabýval pouze otázkou, zda odpovědnostním titulem ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk je usnesení o nařízení exekuce, které bylo změněno či zrušeno po té, co nabylo právní moci.

Dovolání je důvodné.

Podle § 8 odst. 2 OdpŠk byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku.

Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Dle § 44 odst. 3 ex. ř. soud usnesením nařídí exekuci a jejím provedením pověří exekutora do 15 dnů, jestliže jsou splněny všechny zákonem stanovené předpoklady pro nařízení exekuce, jinak návrh zamítne. Soud nařídí exekuci, aniž by stanovil, jakým způsobem má být exekuce provedena.

Podle § 44 odst. 7 ex. ř. proti usnesení o nařízení exekuce je přípustné odvolání, v němž nelze namítat jiné skutečnosti než ty, jež jsou rozhodné pro nařízení exekuce; k ostatním soud nepřihlédne a nařízení exekuce potvrdí. Neobsahuje-li odvolání skutečnosti rozhodné pro nařízení exekuce nebo neobsahuje-li žádné skutečnosti, soud usnesením odvolání odmítne. Podá-li povinný odvolání k rukám exekutora, je ten povinen postoupit je bez zbytečného odkladu příslušnému soudu; doručením exekutorovi je zachována lhůta k podání odvolání.

Dle § 44a odst. 1 věta první ex. ř. po doručení usnesení nesmí povinný nakládat se svým majetkem včetně nemovitostí a majetku patřícího do společného jmění manželů, vyjma běžné obchodní a provozní činnosti, uspokojování základních životních potřeb svých a osob, ke kterým má vyživovací povinnost, a udržování a správy majetku.

Nejvyšší soud již v usnesení ze dne 20. 11. 2012, sp. zn. 30 Cdo 279/2012, uvedl, že titulem odpovědnosti státu za škodu může být pravomocné usnesení o nařízení exekuce, bylo-li pro nezákonnost změněno nebo zrušeno. Ke stejnému závěru dospěl dovolací soud rovněž v rozsudku ze dne 10. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2485/2013. Je však otázkou, zda právním důvodem odpovědnosti státu za škodu může být i takové usnesení o nařízení exekuce, jež bylo zrušeno nebo změněno v řízení o řádném opravném prostředku ještě předtím, než nabylo právní moci. Nejvyšší soud se proto zabýval tím, zda usnesení o nařízení exekuce a pověření exekutora jejím provedením podle 44 odst. 3 ex. ř., jež bylo pro nezákonnost zrušeno či změněno v odvolacím řízení, lze podřadit pod skutkovou

podstatu ustanovení § 8 odst. 2 OdpŠk.

Smyslem ustanovení § 8 odst. 2 OdpŠk je založení odpovědnosti státu i v případech rozhodnutí, která jsou vykonatelná bez ohledu na právní moc, tedy takových rozhodnutí, jejichž výkon je způsobilý přivodit vznik škody ještě předtím, než rozhodnutí nabylo právní moci (srov. VOJTEK, Petr. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, § 8). Jde-li o rozhodnutí ve formě usnesení, vychází zákon z toho, že jeho vykonatelnost není zásadně vázána na právní moc, nýbrž zpravidla postačí jeho doručení (§ 171 odst. 1 a 2 o. s. ř.). V civilním řízení přitom platí, že vykonatelnými jsou i ta rozhodnutí, v nichž není uložena povinnost k plnění (srov. § 161 odst. 2 a § 171 odst. 2 o. s. ř.); k jejich výkonu však nemůže dojít cestou výkonu rozhodnutí podle části šesté občanského soudního řádu ani exekucí podle exekučního řádu. Podstatné ovšem je, že i taková rozhodnutí sama o sobě nebo na základě zákona mohou vyvolat právní následky, jež jsou způsobilé přivodit poškozenému újmu. Není proto vyloučeno, aby v případě, že budou v řízení o právním prostředku pro nezákonnost změněna nebo zrušena, zakládala titul pro odpovědnost státu za škodu.

Uvedené závěry lze vztáhnout také na usnesení o nařízení exekuce a pověření exekutora jejím provedením podle § 44 odst. 3 ex. ř., jež sice neukládá žádnou povinnost k plnění, avšak s jeho doručením povinnému zákon spojuje právní následek v podobě tzv. generálního inhibitoria. V jeho důsledku nesmí povinný – pod sankcí relativní neplatnosti – nakládat se svým majetkem, vyjma běžné obchodní a provozní činnosti, uspokojování základních životních potřeb svých a osob, ke kterým má vyživovací povinnost, a udržování a správy majetku (srov. § 44a odst. 1 ex. ř.). Bez ohledu na právní moc tedy zákon spojuje s doručením usnesení o nařízení exekuce a pověření exekutora jejím provedením právní následky, jež povinného citelně omezují v dispozicích s vlastním majetkem (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3115/12).

V poměrech posuzované věci to znamená, že doručením usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 23. 7. 2010, č. j. 48 EXE 4718/2010-45, žalobkyni, k němuž došlo dne 25. 11. 2010, nastaly účinky tzv. generálního inhibitoria, v jehož důsledku žalobkyně pozbyla oprávnění nakládat se svým majetkem v plném rozsahu. Toto rozhodnutí bylo k podanému odvolání žalobkyně změněno až usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 25. 2. 2011, č. j. 40 Co 1147/2010-74, tak, že se návrh na nařízení exekuce zamítá, a to z důvodu, že žalobkyně nebyla dle exekučního titulu povinnou. Z toho vyplývá, že (nepravomocné, ale vykonatelné) usnesení okresního soudu o nařízení exekuce a pověření exekutora jejím provedením, bylo změněno pro nezákonnost. Vycházel-li tedy odvolací soud z toho, že v uvedeném případě není naplněn předpoklad nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 2 OdpŠk, nelze jím provedené právní posouzení hodnotit jako správné.

Přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. zakládá rovněž otázka vedení exekuce v nepřiměřeném rozsahu, neboť při řešení této otázky se odvolací soud odchýlil od rozhodovací praxe dovolacího soudu.

Dovolání je i v této otázce důvodné.

Podle § 47 odst. 1 ex. ř. exekutor poté, co mu bylo doručeno usnesení o nařízení exekuce, posoudí, jakým způsobem bude exekuce provedena, a vydá nebo zruší exekuční příkaz ohledně majetku, který má být exekucí postižen. Exekučním příkazem se rozumí příkaz k provedení exekuce některým ze způsobů uvedených v tomto zákoně. Exekutor je povinen v exekučním příkazu zvolit takový způsob exekuce, který není zřejmě nevhodný, zejména vzhledem k nepoměru výše závazků povinného a ceny předmětu, z něhož má být splnění závazků povinného dosaženo.

Otázku nepřiměřeného rozsahu exekuce jako základu pro vznik odpovědnosti státu za škodu podle

zákona č. [82/1998](#) Sb. Nejvyšší soud řešil v rozsudku ze dne 17. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 2150/2012. Vyšel v něm z toho, že otázkou nepřiměřeného rozsahu exekuce je možné zabývat se pouze za předpokladu, že exekuce byla nařízena v souladu se zákonem. Stejný závěr se s ohledem na § 31a odst. 1 OdpŠk uplatní i pro případ, uplatňuje-li poškozený žalobou nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu.

V posuzované věci však ze shora uvedeného plyne, že exekuce proti žalobkyni jako povinné byla nařízena nezákonně. Zabýval-li se tedy odvolací soud (ve shodě se soudem prvního stupně) tím, zda rozsah takové exekuce byl přiměřený, je jím provedené posouzení věci nesprávné.

V daném případě je tak třeba vycházet z toho, že žalobkyní tvrzená nemajetková újma, jež jí měla být způsobena exekučními příkazy vydanými soudním exekutorem v návaznosti na nezákonné rozhodnutí o nařízení exekuce a pověření exekutora jejím provedením, má příčinu nikoliv v nepřiměřeném rozsahu exekuce, nýbrž v tom, že samotná exekuce byla nařízena nezákonně (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2485/2013). Tomu odpovídá, že žalobkyně v řízení ve skutečnosti uplatnila pouze jediný nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 500 000 Kč, jež jí měla vzniknout v důsledku nezákonného rozhodnutí o nařízení exekuce. O něm náleží soudům rozhodnout.

Nejvyšší soud proto napadený rozsudek odvolacího soudu podle ustanovení § 243e odst. 1 o. s. ř. v plném rozsahu zrušil. Protože se důvod pro zrušení rozsudku odvolacího soudu vztahuje i na rozsudek soudu prvního stupně, když bude nutné, aby se soudy zabývaly i tím, zda a případně jaká nemajetková újma žalobkyni vznikla v souvislosti s exekučními příkazy vydanými na základě nezákonného rozhodnutí o nařízení exekuce, zrušil Nejvyšší soud podle ustanovení § 243e odst. 2 o. s. ř. rovněž rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Nájem](#)
- [Ochrana osobnosti \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení a dobré mravy](#)
- [Práva dětí](#)
- [Náklady řízení](#)
- [Odmítnutí dovolání](#)
- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)